La Vanguardia, 08/04/20

La segona residència pot esperar

Estem vivint una Setmana Santa certament atípica. El confinament decretat per frenar l'expansió del coronavirus, que ha alterat des de fa tres setmanes i mitja les nostres rutines laborals, està modificant ara els plans associats al període vacacional. No hi ha processons religioses als carrers –perquè han estat suspeses–, no hi ha escapades turístiques a una capital europea –perquè s'han cancel·lat els vols– i no hi ha d'haver desplaçaments a les segones residències, malgrat que algunes són a escassos quilòmetres i accessibles per un sistema viari encara obert per als viatges imprescindibles.

Les autoritats han insistit una vegada i una altra en la necessitat que els ciutadans que són propietaris o llogaters de segones residències se n'oblidin per un temps. En línies generals, la crida ha estat atesa. Segons fonts del Ministeri de l'Interior, la mobilitat s'ha vist reduïda en un 85%, i això és molt patent en vies interurbanes i en accessos a les grans ciutats. Diumenge passat, el trànsit a les entrades i sortides de Barcelona va caure fins a un 93% respecte al seu volum habitual.

Estem vivint una Setmana Santa atípica, en què el més assenyat no és sortir, sinó quedar-se a casa

Però al costat de la majoria de ciutadans responsables hi ha una minoria que sembla que no ho és gaire, i que ha contravingut la petició de les autoritats –o voldria fer-ho aquesta Setmana Santa–, sortint per carretera cap a la segona residència. Ho testifica el nombre de controls policials, de sancions a automobilistes –unes 300.000– i fins i tot de detencions –prop de 3.000– que s'han produït per aquesta raó des que es va iniciar el confinament. Són xifres prou elevades, tot i que potser pròpies d'Espanya, que és el país europeu amb més segones residències (aproximadament, un 30% del total del parc immobiliari).

Malgrat aquestes mesures dissuasives, no pas pocs ciutadans han assolit el seu objectiu. Potser pot tenir alguna relació amb això, per exemple, el fet que a l'hospital transfronterer de la Cerdanya el 20% dels ingressats siguin ara mateix no residents a la comarca. I sens dubte té relació amb el fet que alguns veïns de municipis costaners hagin aixecat barricades als seus accessos. O que nombrosos alcaldes hagin exigit mesures més contundents per evitar, en un període tan delicat, aquesta presència de forasters que és tan benvinguda en circumstàncies normals.

Les seves raons són fàcils d'entendre. La menor densitat de població dels seus municipis ha propiciat nivells de contagi molt inferiors que els de la gran urbs, que no volen posar en risc amb l'arribada dels habitants de la ciutat. D'altra banda, convé recordar que els sistemes sanitaris comarcals estan concebuts per suportar una càrrega determinada. En aquests casos, un desbordament de les seves capacitats podria ser tant o més perillós que a la ciutat.

La idea de passar el confinament en un lloc apartat és tan vella com les epidèmies, segons va recollir Boccaccio en el seu *Decameró*, al segle XIV. Pot ser fins i tot una idea no objectable si es materialitza abans que es decretin mesures restrictives. Però no és acceptable quan el confinament ja regeix per a tothom. I molt menys quan fa prop d'un mes que està en vigor.

Els ciutadans temptats de gaudir d'uns dies de Setmana Santa al camp o a la platja, a les seves segones residències, ho han de pensar dues vegades abans d'aventurar-se a fer-ho. Han de ser conscients dels perills que comporta el seu moviment, per a ells mateixos i també per als seus veïns a la segona residència. Han d'esperar, per tant, que vinguin temps millors. Temps que trigaran una mica, però que arribaran tard o d'hora. Tret que els ajornem amb moviments imprudents en una etapa primerenca com l'actual, en què el més assenyat és continuar confinats a casa. Ara per ara, la segona residència pot esperar.●